
Sándor Endrődi Magyar népdalok

Type specimen in Hungarian language
DRM free content from FadedPage.com
set in Jacobins-Regular

Sándor Endrődi: Magyar népdalok

BEVEZETÉS.

Magyarország sok tekintetben az erőpazarlások hazája. Sehol a világon nem tékozoltak annyit, mint itt. Az erőknek egész halmaza pusztult el, szinte nyomtalanul, az idők forgatagaiban, a szellemi képességeknek egész raja – idegen istenek szolgálatában. Uraknak születtünk, a kik lenéztük a parasztot, a népet, pedig közöttünk mindig az volt a legmagyarabb és nemcsak költészetünknek, de minden szellemi fölemelkedésünknek egyik legtermékenyítőbb forrása. Ezzel a becsületes, járavaló, világos fejű, ép kedélyű magyar néppel, a ki megőrizte eredetisége ősvonásait, törülmetszett nyelvet beszélt, szűzi naivitását dalaiban és meséiben ragyogtatta, féltékeny volt erkölcseire, szokásaira s hü a hagyományokhoz... ezzel a nagy nemzeti erőforrással sem a politikusok, sem az írók nem törődtek sokáig.

A népköltés voltaképen egyidejű magával a néppel, csak az érdeklődők, a feljegyzők, a gyűjtők nem jelentkeznek sehol. Nálunk pl. a világi dalok, főkép a szerelmi énekek épen nem voltak ismeretlenek s a pogánykor lelkének igazi virágaiként pompáztak valaha. A bennök sűrűn előforduló virágvonatkozá-

sok miatt virágénekeknek nevezték őket, de a vallásos századok erősen üldözték és pusztították e profán tartalmú dalokat, úgy, hogy a keresztény középkorból minden össze egy ötsoros virágénektörök maradt ránk s a XVI. század első felében Erdősi Sylvester János, a kitűnő nyelvész és biblia-fordító, bár méltatja őket, mint «melyekben csodálhatja minden nép a magyar nép elméjének éles voltát a lelésben, mely nem egyéb, hanem magyar poézis» – bővebb figyelmet azonban nem szentelt nekik.

Csak e század elején, mikor a rendi alkotmány teljesen szűknek s a haladó idők számára elégtelennek bizonyult: kezdett a politikusok figyelme végre a nép felé for dulni. A mi az írókat illeti: vezérférfiaink épen az ellenkező csapáson haladtak. S itt, ennél a pontnál, egy pillanatra megállhattunk s kifejezhetjük teljes sajnálkozásunkat. Talán egyetlen irodalom sincs, mely az idegen hatások befogadására fogékonyabb lett volna, mint a mienk. Egymást váltották fel, sőt egymás mellett jelentkeztek a deák, német, francia befolyás áldásai, s oly fokú vergődések következtek, melyeknek látványa szinte elkeserítő. Ha egy-egy jóízű irónakra gondolunk, pl. Mikes Kelemenre, a kinek Törökországi levelei már egy század előtt az elbeszélő próza

nemesebb formáiban ömlöttek, vagy a kurucz idők költészetére, melyben a hamisítatlan magyar kedélyvilág annyi őseredetiséggel, erővel és bájjal zendült meg, – azután a mult század első tizedeinek vajudásaihoz fordulunk: akkor nyilvánvaló lesz előttünk az eltévelyedés, mely szellemi hátramaradásunknak egyik legfőbb oka s áldatlan viszonyainknak egyik legkirívóbb eredménye volt.

De hát hiába! Nem tehettünk róla. Az írók alig álltak egymással összeköttetésben, – irodalom a szó komolyabb értelmében nem is volt, – szellemi surlódás hiján aludtak a vágyak, az eszmék, s a kiben mégis égett az isteni szikra: magára hagyatva égett. Végre a nyelv is csak olyan, mint az ekevas: ha nem használják, megrozsodásodik. Így történt a mi nyelvünkkel is. Mikor aztán észrevettük nemzetiségünk elhanyatlását s nyelvünk silány voltát: akkor elkezdtünk fűhöz-fához kapkodni. Eszünkbe jutottak a görögök, rómaiak, a németek, francziák, angolok, minden kimívelt európai nyelv, csak a magunk kincsesbányája, népünk tőzsgyökeres, érintetlenül tiszta, erős nyelve nem. Nekivetettük magunkat az idegen formák kultuszának s nem láttuk a saját idomaink nagy változatosságát, nem éreztük azok használhatóságát. Rendkívül

sokat vártunk mindenről, a mi külföldi s a magunk természetes erőforrásaitól nem vártunk semmit. Ezek ismeretlenül lappangtak és poshadtak a homályban.

Mégis! Nem tartom puszta véletlennek, de már az idők jelének, hogy ugyanabban az évben, mikor Mikes Kelemen Levelei Kulcsár István kiadásában napvilágot látottak, 1794-ben még egy más könyv is jelent meg: a Kovács Pál, benedekrendi pap közmondásos gyűjteménye.[1\)](#) Az érdemes gyűjtő egyik paptársa Fabchich József, – egyike ama lelketlen kor legszenvedélyesebb magyarjainak – nagy lelkesedéssel üdvözölte e kis könyvet és elragadtatással kiáltott föl a «nemzeti bélyeget» viselő gyűjtemény láttára: «Félre, deák, görög íz! szólanak im – magyarul!» Öt év mulva (1799) megjelent az első népdal-gyűjtemény és századunk elején, 1803-ban, – tehát ugyanabban az évben, melyben Baróti Szabó Dávid is kiadta a Magyarság Virágait – egy váczi daloskönyv, 1804-ben Szirmay Antal jeles munkája, a Hungaria in Parabolis, mely latinsága daczára a legmagyarabb könyvek egyike. 1820-ban, már a rendkívüli munkáságú szerző halála után, látott napvilágot Dugonics András gazdag gyűjteménye, a Magyar Példabeszédek és Jeles Mondások két vaskos kötetben. Nem érdektelen, hogy

egyes megyék, Komárom, Esztergom is sürgetik a gyűjtést, s hogy épen Kulcsár István buzdító közlései után határozza el az akadémia – legalább elvben – a népköltészeti termékek rendszeres gyűjtését. Maguk az írók is minden jobban érzik a szellemi fölfrissülés szükségét s nem hajlandók vakon követni Kazinczy rideg elveit, a ki fejedelmi magaslatáról a profán tömeget nemcsak kicsinylik, de föltétlenül megveti. Csokonai ellenkezőleg szívére öleli a népet s azt tanácsolja költőtársainak: «Ereszkedjünk le a paraszt, tudatlan, egyszerű községhöz, akkor majd nem lesz annyi hallatlan ejtés előttünk.» Kölcsény 1826-ban fennen hangoztatja, hogy «a valódi nemzeti poézis szíkráját a középi dalokban kell keresni.» – Eötvös, egy évvel később, mint Székács Józsefnek, Szerb népdalok és hősregék című könyve megjelent 1837-ben, ki meri mondani, hogy «minden poézis a népből ered», s Toldy Ferencz 1843-ban, a lirai költés kimerülését jelezvén, kikel a bizarr, a dagályos ellen s fájlalja, hogy «a nyelvünkben meglevő saját mértéket és ritmust ki nem lestük.» Ugyanebben az évben kezdi meg Kecskeméti Csapó Dániel Dalfüzérkéjének kiadását s jelenik meg Szakáll Lajosnak, Czimbalom című verses kötete, melyet jóízű népies darabjaiért rövid idő alatt elkapkodnak.

Mindezek szórványos jelenségek s egymással nem igen látszanak szerves összefüggésben állani. De kétségtelen, hogy valami benső szükség, valami erős törvény-szerűség nyilatkozik meg bennök. A fejlődés homályos ösztöne, – ellenállhatatlan vágy valami tisztább, egészségesebb légkör után. Ugyanerre az okra vezethetjük vissza Kisfaludy Károly népdal-próbálkozásait és Czuczor kedélyének dalos termékeit. Még csak egy-két lépést kellett tennünk, hogy teljesen érezhetővé váljék e mozgalom nagy jelentősége s tudatára ébredjünk annak, hogy a magunk egyéniségenek kifejtése tényleg egészen tőlünk függ. Csak egy-két lépést! Es ez az egy-két lépés csakhamar meg is történik. Az Akadémia késedelmező kezéből a Kisfaludy-Társaság veszi át a rendszeres gyűjtés munkáját s hozzá is fog rögtön a kivitelhez. Megbízza Erdélyi Jánost, a jónevű költőt és a magyar műbölcselet alapvető mesterét, e gyűjtemény összeállításával. Dolgosabb kezekre nem is bízhatta volna, de lelkesebb emberre sem. Hiszen ő hangoztatta, épen a Kisfaludy-Társaságban tartott székfoglaló beszédében: «A tenger soha ki nem fogy felhőiből, bármennyi eső esik: ilyen tenger a nép, az élet. Ha belőle merít a költő, lesz a ki őt meghallgassa, seregestül találand megnyílt szívekre mindenkor, ha csak

vesztét nem érzi a nemzet. Tehát tanulni a népet, az életet, – beállni e tengerbe, mint Jézus, midőn a lélek kegyelmét venné, a Jordánba: ez a mai költő hivatása, nemes kötelessége.»

Maga is a nép fia. De bár atyja egyszerű földmívelő: házuk nem daltalan. Már gyermek korában vidítója, vigasztalója a nép édes és természetes költészete. Énekek zsongják körül, mesék és mondák foglalják el képzeliődését. Korán felébrednek benne a költői hajlamok s végig kísérik az egész életen. Egy elv érlelődik meg benne s válik komoly meggyőződésévé, melyhez állandóan hű marad: a népköltészettel kell a nemzeti poézist újjáalkotni! Mint költő, maga is a néptől tanul legtöbbet s legjobb költeményeit neki köszönheti. Teljesen át van hatva annak a tudatától, hogy a népköltészet egyik főérde me a valóság. A mit ebben találunk, az mind igaz tény. Itt minden betű adat, a történet, erkölcs, ízlés földerítéséhez és kimagyarázásához. Nemzetének lehető kitudása a cél, melyért a népi dolgokkal annyi szeretettel és odaadással foglalkozik. Mert a mi nálunk az idő folytán egyszer ténnyé vált: az egyszersmind visszamat a lélekre, a meggyőződések mibenlétére. S csak e tények és meggyőződések szigorú egybefoglalása emelhet oda bennünket, hogy saját, egész valónk, nemzeti mél-

tóságunk – magunk és az emberiség irányában – önismeretté izmosodhassék s egész történelmi életünk átlátszová lehessen a nemzeti öntudatban.

Mély értelmű, lelkes vallomások, egészen az ő erős és merész gondolkozására valók. Átrezeg rajtuk a meggyőződés melege s az a megbecsülhetetlen fajszeretet, mely Erdélyi összes szellemi működésének főmozgatója és irányítója. A népköltészet termékeivel úgy van, mint Linné a növényekkel: gazt, gyomot nem ismer, csak virágot. A világhírű botanikusról följegyezték, hogy kicsi korában, ha bölcsőjében sírt, virágot adtak a kezébe és rögtön elhallgattott. Erdélyi élete utolsó estéjén kis fiának egy népdalt dalolt, kis lányának egy tündérmesét mondott el, – azután álomra hajtotta fejét és elaludt örökre.

Nagy gyűjteményének első kötete (Népdalok és mondák) 1846-ban jelent meg, ugyanabban az évben, melyben Tompa Mihály, Népregék és Mondák című verses kötetének első kiadását a magyar olvasó közönség húsz nap alatt elkapkodta. Sime, e pillanatban teljesen nyilvánvaló, hogy az izlés nem múló szeszélyből, de az uralkodó eszmék nyomása alatt s igazán lelki szükségből fordult egészen a nép felé. Ha most, az elmélet határozott útmutatásai s a kísér-

letező gyakorlat bátor próbálkozásai közt egy hatalmas genie, mint a minő Petőfi volt, a maga merész föllépéseivel s hódító egyéni-sége minden erejével egyszerre diadalt szerez ez igazságoknak; ez csak azt jelenti, hogy az eszme megérett s jószerencsénk is segített, hogy végre csakugyan megtaláljuk – magunkat. És sok szétszóródás után, különböző útakon járva, különböző eszközökkel küzdve, ime, találkozunk egy gondolatban, egy érzésben: legjobb meggyőződésünkkel szolgálni a hazát s a művészeti szeretetében föltétlenül tisztelni a nemzeti jelleget.

Új világ, új élet pompázott előttünk. Eddig nem ismert erők forrása bugygyant ki s tört elő a régi poézis mohos szikláiból s szabadon, vidáman szökdellt keresztül a máskor hangtalan tájakon. Ütköző vizének gyöngyei fölfrissítettek minden: a pázsit üdébb lett, a fák lombosabbak, a levegő tisztább. Szeszélyesen csapkodott ide-oda, szerteágazott ezer felé s mindenütt a saját bánatunkat zsongta, a magunk örömet ujjongta. Az elzárt s féken tartott indulatok végre tombolhattak, a képzelődés repülhetett, a szív sírhatott. Nem kellett feszes formák közé szorítani az érzést, a gondolatot: ömölhetett, kiáradhatott tetszése szerint, a hogy bimbóba szökken a rügy s kics-

ordul a fák gyantája. Annyi szenvelgés után a természetes lép előtérbe, – annyi másolás és majmolás után: az eredetiség. A vékony-hangú gitározást, az ősi ritmus érczes zengése váltja fel, a mesterkélt és festett bájakat az egészszégrőzsás színe. Maga a nép – ez a büszke, daczos, értelmes, sokerejű és nagyerejű magyar nép – lép elénk s a maga egyszerű, de igaz dalaiban és mondáiban napnál világosabban mutatja fel nemzeti mivoltunk egészét és teljességét. Igen, ez mi vagyunk! A mi hevüléseink, erkölcsünk, vörkerkingésünk, – a mi földünk, a mi levegőnk. Hogy eddig oly keveset láttunk belőle! Minő áldás ez a fordulat! Minő megváltó ereje van ennek az önismeretnek! Petőfi és Arany, kik a «naivot és művészit, az egyénit és az egyetemest egy művészetbe olvasztják» nemcsak nagy költők, de épen azért nagyok, mert diadalmas megtestesülései a nemzeti eszmének, mely koruk minden izét áthatja.

Erdélyi háromkötetes nagy gyűjteménye, mely egyuttal a magyar nép szellemi életének története, csak kezdete volt a gyűjtés munkájának, mely azóta folyton foly s melynek eredményeit itt röviden összegezzük. 1850-ben jelent meg Ballagi Mór két kötetes példabeszédes és közmondásos gyűjteménye; a következő évben Erdélyi,

ismét a Kisfaludy-Társaság megbizásából, új kötettel állt elő, a Magyar közmondások könyvével; 1863-ban pedig Kriza János (1811–1875) erdélyi unitárius püspök lepett meg bennünket pompás gyűjteményével, a Vadrózsákkal, mely a székely nép gazdag kedélyvilágát tárta fel előttünk, nemcsak dalokban, de hatalmas szerkezetű, ózamatú balladákban is. Majd következtek Thaly Kálmán rendkívül becses gyűjteményei, a Régi magyar vitézi énekek két kötete (1864), XVI., XVII., és XVIII. századi kéziratokból összeállítva, és később, 1872-ben az Adalékok a Thököly és Rákóczi kor irodalom-történetében, szintén két kötetben. E közben (1871–72) a Kisfaludy-Társaság Gyulai Pál és Arany László szerkesztésében újra három kötetes népköltési gyűjteményt bocsátott közre, miután már előbb, 1866-ban, megrindította magyar fordításban a hazai, nem magyar ajkú népköltészet tárát (tót, magyar-orosz, román népdalok) szintén három kötetben. Megemlíjük itt az újabbak közül Kálmány Lajos nagy gyűjteményét, az alföld – különösen Szeged vidéke – népköltészeti termékeiből (Koszorúk az Alföld vadvirágainak. 2 kötet. 1877. Szeged népe. 3 kötet. 1881.) Mások, mint Fogarasi János, Bartalus István, Mátray Gábor, Szini Károly s legújabban Bogisich Mihály és Káldy Gyula régi énekek és

népdallamok gyűjtésével szereztek kiváló érdemet. Népmese-gyűjtőink közül legyen elég Merényi László, (Eredeti népmesék. Sajóvölgyi és dunamelléki népmesék. 1861–63), továbbá Arany László (Eredeti népmesék. 1862), és végül Benedek Elek (Magyar mese és mondavilág. 5 köt. 1894–97) működésére rámutatnunk. A közmondások gyűjtése körül Sirisaka Andor (Magyar közmondások könyve. 1891) és Marganits Ede (Magyar közmondások és közmondásszerű szólások. 1897) fáradoztak. Ez az utóbbi érdemes gyűjtemény a megelőző gyűjtemények összes anyagát feldolgozza s történelmi alapon csoportosítja.

Legújabban (1902) a Kisfaludy-Társaság, a magyar vallás- és közoktatásügyi miniszterium támogatásával ismét kezébe vette a népköltési gyűjtés megszakított munkáját s megindította a hozzá beérkezett gyűjtések új és nem kevésbé értékes sorozatát. Rövid időközökben négy vaskos kötet jelent meg e gyűjteményből. Dr. Sebestyén Gyula, Regős énekek című két kötete, melyek népköltészettelünknek és népszokásainknak legrégebb emlékeit foglalják össze s melyeket a buzgó gyűjtő egész kötetnyi tudományos fejtegetéssel magyaráz s világít meg, közölvén a gazdag variansok különböző dallamait is. Majd Vikár Bélától egy kötet somogymegyei

s Mailand Oszkártól egy kötet székelyföldi gyűjtés.

Ez új sorozat szerkesztésénél azonban más a módszer, mint a régebbi folyamnál. Az új szerkesztő, Vargha Gyula, a Kisfaludy-Társaság utasítása szerint többé nem a kizárolagos æsthetikai szempontot veszi irányadóul, de tért enged a folklorisztikai szempont mind hangosabban nyilvánuló követeléseinek. Ésszserű és helyes eljárás, mert voltaképen ez a két szempont nem áll ellentében egymással s a népköltés terén æsthetikailag és ethnografiailag csak az lehet értékes, a mi a népszellem valódi költői megnyilatkozása.

Ez a mi kötetünk az említett gyűjtemények népdalainak színe-javából van összeállítva. Sok gonddal és szeretettel válogattam ki az egyes darabokat s a szerint, a mint tárgykörük más és más: külön-külön csoportokba helyeztem őket. Rendkívül gazdag a szerelmi és katona dalok sorozata, továbbá az «Ágról-ágra» című cziklus, mely tekintet nélkül az egyes darabok tárgyi különféleségére, az egyversszakos népdalokat foglalja össze s köti szeszélyes bokrétába. A műköltők népdalait, melyeknek nagy része számos gyűjteményben eredeti népdalként szerepel, szintén külön

cziklusba sorakoztattam s minden darabot megjelöltem írója nevével.

Kívánom, hogy gyűjteményemet a nagy magyar közönség oly élvezettel és tanulásgal forgassa, a minő gyönyört szerzett nekem az összeállítás munkája.

Endrődi Sándor.

MAGYAR NÉPDALOK

A népköltészet egyik főérdeme: a valóság. A mit benne találunk, az mind igaz tény. Ha valami benne történetre vonatkozik, az történet, ha erkölcsre, az erkölcs, ha izlésre, az izlés. Itt minden betű adat, s minden kis adat a multból gyökerűl szolgál új virágnak a jövőben.

Erdélyi János.

I. SZERELEM RÓZSÁI.

1.

Ablak alól a rózsafa nem látszik,
Minden éjen piros rózsát virágzik.
Terem rajta piros rózsa, jószagú,
Gyenge rózsám, mért vagy olyan szomorú?
Megöl engem az iszonyu búbánat,
Szeretőmet viszik el katonának,
Ne szomorkodj', édes rózsám, érettem,
Tiéd leszek még ebben az életben.

2.

A csap-utcán végig, végig, végig,
Minden kis kapuban virág nyilik,
Minden kis kapuban kettő, három,
Csak az enyém hervadt el a nyáron.
Ne vigasztalj, édes, kedves anyám!
Hadd sirjam ki magamat igazán.

Ki megbántott, megsegít a bajban:
A jó Isten majd könyörül rajtam!

3.

A fekete holló gyászt visel magáért,
Én is gyászt viselek jegybeli mátkámért,
Jegybeli mátkámért mit nem cselekedném,
Tenger sürű habját kalánnal kimerném,
Tenger fenekében gyöngyszemeket szednék,
Jegybeli mátkámnak gyöngybokrétát kötnék.

Küküllő kövecse kalamáris volna,
Tenger sürű habja mind tintalé volna,
Mezőn mennyi fűszál mind pennaszál volna,
Fán a mennyi levél mind papiros volna,
Bánatom leírni adnak is sok volna.

4.

A fényes csillag is
Ballag hazá felé, –
Ballag barna legény
A galambja felé.
De mig oda ballag
Jóformán megvirad,
Gyenge szerelmöknek
Hamar vége szakad.

5.

A kend édes anyja
Megátkozott engem,
Hogy a fekete föld
Borítson be engem.
Ne átkozzon engem,
Nem vagyok én oka,
Mert én az ő lányát
Nem szerettem soha.
A kit én szeretek,
Meg van az szeretve,
Ha rá tekintek is,
Elfakad nevetve.
A pünkösdi rózsa
Kihajlott az utra, –
Eredj oda, rózsám,
Köss bokrétát róla,
Tedd az öved mellé
Két szemem láttára,
Viseljed, galambom,
Lányok boszujára!

6.

A ki a rózsáját igazán szereti,
Záporeső esik, mégis megkeresi.

Lám én a rózsámat igazán szeretem,
Záporeső esik, mégis megkeresem.

7.

Akkor volna szép az erdő,
Ha lány volna a kerülő.
Csili-csalárom! Csili-csalárom!
Ha lány volna a kerülő.
Megkerülném én az erdőt,
Megcsókolnám a kerülőt.
Csili-csalárom! Csili-csalárom!
Megcsókolnám a kerülőt.

8.

Áldd meg isten azt az utczát,
Kibe az én rózsám sétál;
Kirakatom gyémántkővel,
Nézzen bele este, reggel.
Verd meg isten azt az utczát
Kibe az irigyem sétál:
Kirakatom beretvával,
Essen bele térdenállva!

9.

Állj előmbe, rózsám, hadd bucsúzzam tőled,
Ha el nem bucsúzom; bujdossunk el ketten!
Vagy meghalok érted,
Vagy enyimmé tészlek,
Édes szivem!
Fekete két szemed mire csalt meg engem?
Gyenge szép termeted mire hozott engem?
Vagy meghalok érted,

Vagy enyimmé tézlek,
Édes szivem!

Ne menj el, galambom, ne repülj el tőlem,
Jőjj vissza madaram, szállj bé ablakomban!
Vagy meghalok érted,
Vagy enyimmé tézlek,
Édes szivem!

Ha elmégy is szivem, csak hozzáám igaz légy,
Igaz szereteted hamisra ne forditsd!
Vagy meghalok érted,
Vagy enyimmé tézlek,
Édes szivem!

10.

Amerre én járok, még a fák is sirnak,
Gyenge ágairól a levelek hullnak.
Hulljatok, levelek, rejtsetek el engem,
Mert az én galambom sírva keres engem.
Hulljatok, levelek, sűrűn az utamra,
Hogy ne tudja rózsám: merre ment galambja.

11.

A malomba mentem,
Tiszta buzát vittem,
A szerelem miatt
Meg nem őrölhettem,

Mit tehetek róla,
Hogy szerelmes vagyok!
Az atyám is az volt,
Én a fia vagyok!

12.

Amott egy kis madár
Elhagyta az ágát,
Ágról ágra repűl,
Keresi a párját.
Én is egy ideig
Elhagyom falumat,
Mint a vándormadár
Keresem páromat.

Mint a vándormadár
Messze, messze szállok,
Idegen helyeken
Egyedűl megálllok.

13.

Ángyom, ángyom, édes ángyom,
Mért szeret kend olyan nagyon?
Ha szeret kend, titkolja kend,
Ki ne világosítsa kend.
Jó szeretni, de titkosan,
Nem mindenkor világosan.

A ki világosan szeret:
Megítélik az emberek.

14.

A pünkösdi rózsa kihajlott az utra,
Az én szekeremnek kifelé a rudja.
Jóra-e vagy rosszra, a jó isten tudja,
Minden horgast-borgast ő fordíthat jóra.
Kimenék, kimenék, kimenék az utra,
Látám édesemet, ő is láta engem,
Akarám kérdeni, szánom busitani,
Mint gyenge iffiat megszomorítani.
Áldott az az anya, ki tégedet szült volt,
A ki téged szült volt, téged fölnevelt volt,
Adj on isten annak ezernyi ezer jót,
Ki a te bölcsődet megrendítette volt.
Nem egyszer, nem egyszer, ezernyi ezerszer,
Ugy halottam, rózsám, rózsafán termettél,
Piros pünkösdi napján hajnalban születtél,
Áldott az a napom, melyen megszerettél!

15.

Aranyos pillangó az ágon,
Nem kap szivem többé a lányon,
Mert a lány pillangó a réten,
Hamar odább ád a legényen.

Eresz alá fészkel a fecske,
Szeretőnek jobb a menyecske;
Liliomkarját, ha kitárja:
Szeretőjét keblére zárja.

16.

Árokparti csalány,
Kökényszemű kis lány,
Eszem a szemedet
Mért vagy oly halovány,
Nem vagyok halovány,
Mind ilyen a leány,
Kinek a gyűrűjét
Más hordja az ujján.
Hervadj, rózsa, hervadj,
Már az enyém nem vagy;
Mig az enyém voltál,
Piros rózsa voltál.
Nem tehetek róla,
Hogy szerelmes vagyok,
Az anyám is az volt,
Én meg lánya vagyok.

17.

Arra alá Baranyában
Jó természet van a lányban,
Maga mondja a legénynek:

Adj on isten engem kendnek!

Mondd meg hugám a nénédnek,
Adj on csókot a legénynek!
– Nem mondom meg a nénémnek,
Magam is adok szegénynek.

18.

Arra kérem Teremtőmet,
Adja vissza szeretőmet;
Ha nem mostan, ha nem mostan, tehát máskor,
Kukoricza-kapáláskor.
Irigyeljék az emberek,
Hogy én, rózsám, tied leszek;
Tied leszek, tied leszek nemsokára,
Vén asszonyok, rossz asszonyok bosszujára.

19.

Árva vagyok mint gerlicze,
Mint a kinek nincs senkije,
Árva vagyok apa nélkül,
De még inkább anya nélkül.
Nincsen senki, ki szeressen,
Csak a rózsám s a jó isten –
Én is árva, te is árva,
Bujunk egymás árnyékába!

20.

Az ég alatt, a föld szinén,
Nincsen olyan árva mint én.
Nincsen apám, nincsen anyám,
A ki gondot viseljen rám,
Minden virág virágozik,
Csak az enyim hervadozik,
Hadd hervadjon, hadd száradjon,
Csak az isten el ne hagyjon.

Segélj meg oh én istenem,
Te légy nekem hű vezérem,
Hogy egy társat találhassak,
Kivel holtig maradhassak.

21.

Az én ágyam lába
Muskátlinak ága,
A fejtől valója
Rozmariningnak ága.
Haja rózsa, rózsa!
Lehajtom fejemet,
Babám, az öledbe,
Kicsordul a könnyem
Piros kötényedbe.
Haja rózsa, rózsa!
Lehajtom fejemet,
Babám, a válladra,
Kicsordul a könnyem

Feszes dolmányodra.
Haja rózsa, rózsa!

22.

Az én galambomnak
Partba van a háza,
Csinos házeleje,
Tükör az ablaka.
Az ablaka alatt
Csergő patakocska,
Abban mosakodik
Páros galambocska.
Ha egyik legény vón,
A másik meg leány!
A legény én volnék,
A lány meg te, rózsám!

23.

Az én rózsám jó kedvéből, haj, haj, haj,
Almát adott a zsebéből, haj, haj, haj,
A kendőjét is id'adta, haj, haj, haj,
Hogy mossam ki vasárnapra, haj, haj, haj.
Édes rózsám válj ördöggé, haj, haj, haj,
Vigy el engem egy kevéssé, haj, haj, haj, haj,
Csak a pitarajtó mögé, haj, haj, haj,
Váljunk ketten egy ördöggé, haj, haj, haj.

24.

Az én rózsám szemöldöke
Többet ér, mint a hat ökre;
A hat ökre szántó-vető:
De a rózsám hű szerető.
Az én rózsám szeme, szája,
Többet ér, mint a pajtája;
A pajtája fekete gyász:
De a rózsám arany kalász.

25.

Az én rózsám takaros,
Takaros egy kis menyecske,
Mert ő neki magyaros,
Magyaros a szíve, lelke;
Áldja meg az isten őtet,
Az én kedves szeretőmet!
Ne nézz, rózsám, ragyogó,
Ragyogó szép két szemeddel,
Mert nem bírok lángoló,
Lángoló nagy szerelmemmel;
Bevádolak a birónak,
Hogy te szivgyujtogató vagy!

26.

Azért csillag, hogy ragyogjon,
Azért asszony, hogy megcsaljon;

Azért jöttem a világra,
Hogy bolonduljak utána.
Azért erdő, hogy zöldeljen,
Azért vihar, hogy tördeljen;
Azért a szív, hogy szeressen,
Bánatában megrepedjen.

27.

Azért, hogy kend kicsit ragyás,
Kend az én szeretőm nem más;
Illik kendnek rettenetes',
Hogy egy kicsit hímlőhelyes.
Szeretem én magát nagyon,
Mert fekete szeme vagyon,
Szemöldöke sugár vagyon,
Az enyimhez illik nagyon.

28.

Azon a tenger éjszakán
Ragyog a csillag igazán.
Ahol az a csillag ragyog,
Én is odavaló vagyok!
Ne menj rózsám a mezőre,
Sokat sirtam a zöld füre;
Szemeimnek zöld harmatja,
Gyenge lábad föláztatja.

Göndör hajad simitsd hátra,
Hadd nézhessek szép orczádra;
Adj egy csókot utoljára,
Búm eltemet nemsokára.

29.

Azt gondolom eső esik,
Pedig a szemem könyezik,
A szeretőm halva fekszik,
Holnap délrre eltemetik.
Bár csak addig ki ne vinnék,
Mig én innen odamennék,
Koporsójára borulnék,
Jaj, be keservesen sirnék!

30.

Azt mondják, nem adnak
Engem galambomnak,
Inkább adnak másnak,
Annak a hat ökrös
Fekete subásnak.
Pedig az én rózsám
Oly szeliden néz rám,
Hogy ha csókot hint rám:
Tizenkét ökörért
Csakugyan nem adnám.

Édes anyám kérem.
Ne hütse meg vérem,
Hiszen azt igérem,
Hogy én a rózsámmal
Holtomig beérem!

31.

Barna kis lány megy az Isten házába,
Hova lépik, virág nyílik nyomába.
Imádságos kis könyv van a kezébe,
Tündérország tündöklik a szemébe.
Virágoskert szentannai nagy templom,
Te vagy benne legszebb virág angyalom.
Úgy elnézlek te gyönyörű virágszál
Soh' se tudom, hogy a pap mit prédikál.

32.

Barna pej paripa,
Selyem kantár rajta,
Ott a kútnál rózsám
A lovát itatja.
Nem lovát itatja,
Magát fitogtatja,
Két piros orczáját
Mással csókoltatja.